

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

VI. Explicationem heic allatum veram esse probatur auctoritate Petri
Bibliothecarij sedis apostolicæ, & Ivonis Episcopi Carnotensis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

Ratio ut causas definiret quæ in provinciis Illyricianis definiri possent citra contradictionem, ceterum majores gravioresque causas reservaret iudicio sedis apostolicæ. Attici porrò causam, quippe qui Metropolitanus esset, inter majora negotia referendam esse, adeoque de ea referri debuisse ad sedem apostolicam, culpandumque propterea esse Anastasium, qui eam iudicare præsumpserat.

VI. Ne quis verò existimet me novum aliquid dicere, aut summæ Romani Pontificis auctoritati velle quippiam detrudere, laudabo sententiæ istius auctores ex intima penè antiquitate, simulque Innocentij III. testimonio evincam Legatos apostolicæ sedis, tamenetsi generalia mandata acceperint, debere se continere intra certos limites & intelligere sibi tributam non esse vi legationis eam potestatis amplitudinem in provinciis quæ Romano Pontifici competit in causis ecclesiasticis. Anno M L X X I V. cum Legati à Gregorio VII. in Germaniam missi synodum generalem celebrare vellent, quod intra Gallias, id est, Germaniam, à nullo alio celebrari posse quam à Romano Pontifice contendebant Episcopi illarum partium, opponerentque Legati se vices gerere Romani Pontificis, contenderetque è contra Liemarus Bremensis Archiepiscopus sibi quoque & Moguntino Archiepiscopo vices apostolicæ sedis per Germaniam antiquis privilegiis esse concessas, primùm quidem Legati docuerunt mandata Legatorum expirare morte mandantis, & Legatos in partem sollicitudinis esse vocatos, non in plenitudinem potestatis, ad quam rem probandam utuntur testimonio sancti Leonis quod paulò antè protulimus: Præterea, inquit, sicut in primi Leonis Pape quodam capitulo legitur, Pontifex Romanus vices suas ita committit, ut qui accipiunt, in partem sollicitudinis sint vocati, non in plenitudinem potestatis. Eadem fuit sententia Ivonis Episcopi Carnotensis: qui ad Hugonem Lugdunensem Archiepiscopum & apostolicæ sedis in Gallia Legatum scribens, virum, ut ex ejusdem Ivonis epistolis patet, aciem ac vehementem in retinenda dignitate sua, contendit, non secus ac Legatos in Germaniam missos fecisse vidimus, legationis officium partem esse apostolicæ sollicitudinis, non plenitudinem potestatis, & hanc partem modò plus modò minus recipere pro arbitrio committentis, maxime cum secundum eundem Leonem, inquit, legationis officium pars sit apostolicæ sollicitudinis, non plenitudo potestatis, quæ etiam pars modò plus modò minus recipit pro arbitrio committentis.

VII. Anno millesimo ducentesimo, va-

cante Ecclesia Panormitana, Galterus Trojanus Episcopus & regni Sicilia Cancellarius usque adeo (ut Innocentij III. Gesta tradunt) laboravit quòd fecit se in Archiepiscopum postulari, eandemque postulationem per præfatum Legatum (nimirum per Cencium Presbyterum Cardinalem Tit. S. Laurentij in Lucina, qui tum apostolicæ sedis Legatus erat in regno Sicilia) admitti, Summo Pontifice penitus inconsulto. Et quamvis nondum Palleum recepisset, nedum etiam postulasset, Panormitanensem tamen Archiepiscopum & re & nomine se gerebat. Quod cum ad Summi Pontificis notitiam pervenisset, redarguit valde Legatum, quòd in tanto negotio circa talem personam processerit antè quam suum beneplacitum perquisisset. Extant Innocentij literæ ad Legatum, plenæ majestatis, ex quibus colligimus hunc Pontificem eadem de Legatorum potestate sensisse quæ & Legati Gregorij VII. & Ivo Carnotensis diù antè senserant, eademque omnino distinctione ex sancto Leone petita usum esse, quamvis illum non nominet. Hæc sunt enim ejus verba: Licet in regno Sicilia generalis sit tibi commissa legatio, ad ea tamen sine speciali mandato non debuisti manus extendere quæ in signum singularis privilegij sunt Summo Pontifici reservata, tamenetsi quædam ex iis quæ de speciali concessione sæpe fuere Legatis indulta, ut illorum videlicet absolutio qui propter sacrilegas manuum injectiones in Clericos inciderunt in canonem sententiæ promulgata, videantur & ex ipso legationis officio jam licere Legatis. An existimas, quia vices nostras tanquam Legato tibi commissimus exequendas, quia Panormi Ecclesiam possessis subicere Messan. ut illam isti præficeres, concessi sibi privilegio primatiæ? An putas ex eadem causa tibi licere duos episcopatus unire vel unum dividere sine licentia speciali?

VIII. Post aliquot exinde annos idem Innocentius paulò apertius usurpavit verba sancti Leonis, & quidem secundum explicationem à nobis allatam. Delegaverat ille iudicem in causa quadam Priorem sanctæ Radegundis Pictaviensis adversus Mauricum ejusdem civitatis Episcopum. Iste verò agrè ferens se subjici minori, jurisdictionem ejus palam turbavit, penas etiam infligendo, publicè prædicans quòd in episcopatu suo esse vellet Episcopus atque Papa, & asserens quòd per iudices delegatos à Papa, quos Papæ judicellos appellabat, nihil agi sineret in sua dicecesi. Innocentius verò ratus audaciam illam ferendam non esse vindicandamque injuriam sedi apostolicæ factam per istius temeritatem, literas ad quosdam partium illarum ecclesiastici ordinis viros dedit anno M C C X I I I. x. Kal. Aprilis, quibus eis commisit curam castigandi Episcopum &

K iij

Gesta Innoc. III. cap. 19.

Cap. Quòd translationem. De off. Leg.

Laurent. Solari. ad. 11. 107. 4. & 108. apud. Panorm. ad. 11. 107. 4. & 11.

Item. Bibliothec. in. vita. Gregorij. VII. apud. Panorm. ad. 11. 107. 4. & 11.

107. 4. & 11.